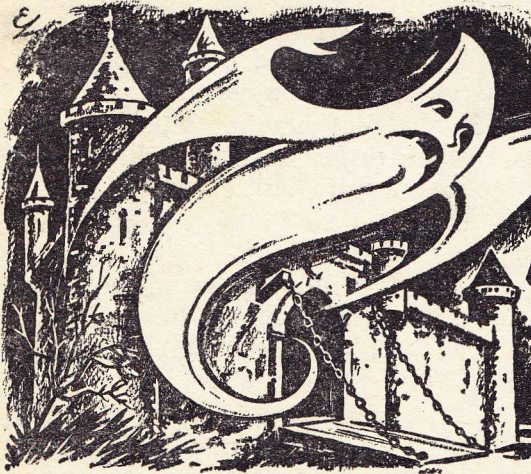

ε

De Feuilletonroman
van de Week

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

En met die overpeinzigen verliet de zwaar beladen dienstmeid de woning.

— Nu zijn we geheel alleen zei juffrouw Larifère die de voordeur hoorde dichtslaan.

— Geheel alleen ! brabbelde Bernard wie het nu in het hoofd vreemd gonsde. Een en een en zo alleen ! Dat is heerlijk !

— Ja... ja... zeg dat nog eens, Filip ! Een Filip en Filipine en dan alleen !

— Ursula is veel schoner... uw eigen zoete naam. We drinken er op.

Ze klonken weer. Juffrouw Larifère stond nu dicht bij Doolage. Eensklaps omhelsde ze hem en zei :

— O, mijn lieveling, wat maakt ge mij gelukkig met die woorden ! Toe, kus mij... ja, kus mij... en zeg dat ge me bemint... dat ik uw Ursula ben.

En waarlijk, Doolage gaf haar een klinkende kus in de hals. Hij wist eigenlijk niet meer, wat hij uitvoerde. De wijn speelde hem parten.

— Lieveling ! herhaalde Doolage gehoorzaam. O, lieveling !

— Zeg nu : ik bemin u...

— Ik bemin u, echode Bernard gedwee.

Juffrouw Larifère liet zich op zijn knieën zakken en leunde met haar hoofd tegen zijn gezicht.

— Eindelijk heb ik u, lieveling, sprak

ze geheel vertederd. O, ik heb u... ik laat u niet meer los. We zijn verenigd.

— En het is zonder schavot of galg gegaan.

— Maar ik zou u van de dood gered hebben. Dat was mijn vast besluit.

— Als die lelijke, kromme schout het maar gewild had. 't Is beter zoals het nu gaat...

— Die Lotje stuurt ge weg hé ?

— Lotje... Lotje... o, ja... het roversmeisje... Ha, die rovers zullen gauw klaar zijn met hun streken, al hebben ze de kelder leeg gehaald.

— Welke kelder ?

— Wel, onder mijn kasteel... Weet gij dat nog niet ? Heb ik het u niet verteld ?

— Neen... ik weet er niets van. Ge hebt er mij nog niet van gesproken.

— Wel, de bende van Jan De Lichte had onder mijn kasteel de buit opgeslagen. En de schurken zijn hem in de nacht komen halen. Ik was niet thuis, anders zou het niet gebeurd zijn.

— En wanneer is dat gebeurd ?

— Verleden nacht... of twee dagen geleden. Heb ik een denkbeeld van de tijd ? Wat is de tijd als ik naast u zit !

— O, Bernard, zeg dat nog eens ? Het klinkt me zo zoet in de oren !

— Maar ge verstaat me toch wel zeker ? Schenk liever nog eens in ! Dat moogt ge herhalen, zo dikwijls ge wilt.

— Uit hetzelfde glas ?

— Neen... neen... dan krijg ik niet genoeg.

— O, mijn wijnkelder is voor u ! Kom maar af. Mijn huis is het uwe schat. Ge hebt hier altijd vrije toegang, verzekerde juffrouw Larifère, die zeer verheugd was over de vermeende uitwerking van haar minnedrankje.

Juffrouw Larifère vulde de romers. Dan nam ze opnieuw haar plaats in op Doolage's knieën.

— Zalig ogenblik, waarop ge uw liefde voor mij bekend hebt, zei ze, hem weer zoenend. Lotje telt niet mee... Aleida van Balen ook niet. Ben ik niet schoon, Bernard ?

— Nooit zag ik schoner engel dan gij.

— O, herhaal dat... 't is als muziek, die ik uit uw lieve mond hoor.

— Wat moet ik herhalen ?

— Nooit zag ik schoner engel dan gij.

— Ha, nooit zag ik schoner engel... O, jawel... maar dat zeg ik niet... dat is mijn geheim.

— Waar dan, Bernard ? riep juffrouw Larifère verschrikt.

— Dat vertel ik u niet...

— Maar ge zegt dat om mij te plagen hé ?

— Ja, om u te plagen.

— En men plaagt wie men bemint, niet waar ? Kus me weer... en zeg, dat ge me zielslief hebt... en altijd trouw zult blijven ! O, herhaal die zoete muziek.

— Ja, maar dat verveelt om altijd als een papegaai hetzelfde te babbelen.

— Ha, nu zijt ge weer onvriendelijk.

— Wel neen...

— 't Is om te plagen en men plaagt, wie men lief heeft. O, Bernardje... mijn schat, mijn zoeterik, ik heb zo naar dit ogenblik verlangd... en toch is het gekomen. Het heeft veel te lang geduurd echter. Toen ik u in de gevangenis zag, voelde ik dadelijk, dat gij door de hemel voor mij bestemd waart. En nu zit ik hier... en ik omhels u...

Ze kuste hem.

— O, zeg het nog eens, hoe innig ge

mij bemint ? vroeg ze, hem over de wang strelend.

— Maar ik ben toch geen papegaai, altijd 't zelfde zeggen, verveelt...

— Maar niet als het van liefde is, mijn schat, mijn engel, mijn klein, zoet manneke... mijn suikerventje.

— Doe niet zo flauw, schenk liever nog eens in ! Dat is beter.

— Ja, lieveling... al het mijne is van u... ge hebt hier maar te bevelen... Ik ben rijk... ik heb een schoon huis...

— Ik ook !

— Ja... maar in de winter komen we hier in de stad wonen en in de zomer blijven we op de Wolvenburg. We zullen er schone bloemen kweken, tekenen van onze liefde. Daartussen zullen onze kindertjes als engeltjes spelen. Ha, een hemel opent zich voor ons. Wat kan de aarde schoon zijn als de liefde ze bestraalt... liefde als de onze, oprechte, innige, jonge liefde !

Juffrouw Larifère sprong op zijn knieën en nam weer de fles waarin ze de minnedrank had gemengd. Ze vond dat Bernard plots wat onverschillig werd. Hij antwoordde niet op haar ontboezemingen. Ze wilde zijn liefde opwekken.

En ze reikte hem een glas, waarin de wijn door het vestingwater aangengelgd was.

Doolage dronk gretig maar spuwde het vocht weer uit, juist op het kleed van de verliefde dame, die zich op zijn knieën neergeveld had.

— O, Bernard toch... wat doet ge nu ? riep ze ontsteld uit.

— Welk vergif is me dat... juffrouw Larida of Lierelij, hoe heet gij ook weer. Mijn maag keert er van om... 't is vuiligheid, juffrouw Lorelij.

— Gij zijt zeker ongesteld ? Maar liefste Bernard, noem mij toch geen juffrouw ! Zeg Ursulatje of Zenobie... verkort tot Bietje of Amaliatje... Drie voornamen heb ik, want ik ben van deftige stand, van goede geboorte.

— Geef me uit een andere fles, dat

ik die vieze smaak wegspoel... Bah, wat bucht zit er in die fles ?

— Hier dan, mijn lieveling... Drink wat ge begeert ! Beschik over geheel mijn huis, over alles wat ik bezit. Maar gij zijt ongesteld... boven is uw bed gespreid, op de schoonste kamer. Het is de vermoedheid. Kom, mijn schat. Ge zult rustig slapen.

— Wat... meegaan naar boven ? 't Is verduiveld waar ook ...ik moet nog naar de Wolvenburg en ik zit hier mijn tijd te verklappen.

— Maar het is al avond !

— Nog niet... Te paard ben ik er dadelijk.

— Wat haalt ge nu toch in uw lief kopje ? 't Is een aanval van vermoedheid. Ge hebt rust nodig. Ge moet naar bed. Boven is uw kamer gereed.

— Slapen zeker ? Ge moet mij uw wil niet opdringen. Daar houd ik niet van...

— Uw wil is de mijne en de mijne is de uwe... we zijn één van zin ! We hebben een verbond gesloten.

— Best mogelijk, maar ik moet en zal vanavond nog naar de Wolvenburg rijden. Verstaat ge dat, juffrouw Larifèrela ?

— En ik zou dat toelaten ? Om mijn lieveling te laten vermoorden ! riep juffrouw Larifère met hevige teleurstelling in haar stem. 't Gebeurt niet ! verzekerde ze. En waarom zoudt ge het doen ? Mijn huis is het uwe. Als ge nog niet wilt slapen, dan schuif ik uw zetel bij de haard ; het is buiten koud, het vriest fel. En wij zullen knusjes samen zitten, dicht bij elkaar, gelukkig in onze liefde en we bespreken onze trouwplannen.

— Onze trouwplannen ? riep Doolage spottend. Wat draaft ge er nu toch vandoor. Onze trouwplannen !

— Wel ja, lieveling. We behoren bijeen en niets kan ons meer scheiden.

— Trouwen met u, die wel mijn moeder kon zijn.

— Maar Bernardje...

— Ik ken een andere juffrouw... gij

zijt een uitgebloeide roos bij haar vergeleken, klonk het nu ruw en grof.

— O, ge wilt weer uw engel plagen, niet waar ? pruilde de dame.

— Ja, een engel is ze. Een lieve juffer, die me nog ontloopt, maar dat is bescheidenheid. O, waar mag ze nu zijn. En als Dutoit het nog waagt haar lastig te vallen sla ik hem de hersenpan in ! O, mijn schone, wanneer zijt gij de mijne ? Waar doolt ge nu ? Waarom zo schuchter als een ree, zo gejaagd als een hert ? Ik wil u immers onder mijn hoede nemen.

En Doolage zei dit op tranerige toon geheel vertederd door een visioen dat hij nu door de nevel der wijndampen zag.

Juffrouw Larifère was als uit de hoogste zaligheid neergetuimeld in de sombere, droevige werkelijkheid. Ze voelde dat ze haar macht over de jonge man al weer verloor.

— Maar Bernard ! smeekte ze half wenend. Toe, lieveling, zeg dan toch, dat gij dit niet meent ! Dat gij aan geen ander denkt dan uw Ursula, Zenobie, Amalia, uw engel...

Maar Doolage greep haar vast en zette haar onzacht op de vloer, sprong zelf op en riep :

— Ik moet weg !

— Neen... neen... ze zullen u vermoorden... ik weerhoud u ! kreet ze als wanhopig.

— En ik zeg, dat ik naar de Wolvenburg moet. En verduiveld wie zou mij weerhouden ? Ik moet Lotje verdedigen, misschien komen ze vannacht om haar.

— Lotje ! riep de gastvrouw verwijtend.

Ze zat nog op de grond en greep Doolage bij de benen.

De meester van de Wolvenburg tuiemde omver boven op haar.

— Wilt ge me de nek doen breken ? schreeuwde hij. Hemel, wat zijt ge hard, 't is of ik op een blok zandsteen terecht kom !

Hij krabbelde recht en herhaalde dat hij Lotje moest verdedigen.

— Dus is die deerne geen dienstbode ? kreet juffrouw Larifère. O, ik wist het wel. Ze heeft u verlokst. Zo zijn die schepsels. En dan zal ze de rovers binnen laten. Ge loopt uw ongeluk tegemoet. Maar ge weet niet, wat ge zegt. Gij hebt mij immers lief.

— U niet en Lotje niet... 't is een geheim wie ik bemin...

Juffrouw Larifère was opgestaan. Ze wilde Bernard omklemmen maar hij schreeuwde nijdig:

— Laat mij los... ik heb die andere gezien, mijn ware liefde. Ik trek er uit.

— Gij meent dat niet, neen, gij kunt dat niet menen ! kermde de gastvrouw. Hier is uw bed gespreid, hier zult ge rusten, en als ge ongesteld zijt, zal ik u verplegen. Ik heb alles voor u over.

— Wat verplegen, juffrouw Larifara-da ? Ik ben immers niet ziek, wat ont-daan alleen van uw vuile wijn. En nu moet ik weg. Ik blijf niet langer. Dat is onmogelijk.

Hij liep naar de gang, zocht mantel en hoed en scharrelde naar de voordeur. Juffrouw Larifère greep hem nog bij de pand van zijn jas.

— Waag uw leven toch niet ! kreet ze hartstochtelijk. O, om onze liefde.

— Onze liefde ! herhaalde Bernard spottend. Wat zijt ge bij die andere vergeleken ? Een opgesmukte oude doos... geverfd en gepoederd...

— O, dat meent ge niet... Gij noemde mij uw engel... Ge hadt nooit schonere gezien. En nu loopt ge naar dat Lotje.

— Zo, zo... begint gij ook al te lasteren ? Ja, zulke oude manzieke feeksen hebben een venijnige tong. Ik groet u, hoor ! Wacht maar tot ge eens aan de galg geknoopt wordt, juffrouw Larilodilirafara... Een naam om een beer te doen dansen... Gegroet hoor ! Waar is hier dat verwenste slot ? Of wilt ge me misschien binnensluiten ?

Doolage kreeg de deur open.

— 't Is een schande ! riep juffrouw Larifère in woede uitbarstend. Eerst

eten en drinken, hier uw buik volsmul-len.

— En vergiftigd worden door uw smerige wijn...

— Gemene bedrieger, maar ik zal u aanklagen ! Ge hebt mij trouwbeloften gedaan en ik eis u op... Wacht maar !

— Trouwen met u ? Liever deed ik als mijn oom Walter... er is nog altijd wel een touw. Liever mij te binden aan een strop dan aan zo'n uitgedroogde mummi. Goede avond hoor, juffrouw Lariferadara...

En Doolage sprong op straat en trok de deur hard achter zich dicht zodat het door het huis galmde. En het was de verliefde dame, of ze een slag op het hart kreeg.

Nog hoorde Bernard een kreet, maar haastig schoot hij weg. Juffrouw Larifère moest steun zoeken aan de muur.

— Ik val in zwijm... ik word bewusteloos ! kreunde ze. O, help... ik zal sterven.

Er werd op de deur geklopt.

— O, daar is hij terug ! juichte ze, plots weer bij haar zinnen. Die stouterik deed het allemaal om mij te plagen.

Haastig deed ze open, maar het was Joris, haar buurman.

— Wat scheelt er aan ? vroeg deze. Ik hoorde u roepen en zag een man weglopen. Hij scheen me zo gejaagd.

De teleurstelling maakte juffrouw Larifère woedend.

— O, ik werd beledigd, gehoond bijna, maar ik schaam me.

En ze brak in snikken uit.

— 't Is verschrikkelijk voor een eerbare dame, jammerde ze voort.

— Wat is er dan gebeurd ? Maar laten we eerst in de kamer gaan... het is hier koud...

Joris bood zijn buurvrouw de arm en voor die galanterie was ze zeer gevoelig. Ze glimlachte zelfs even door haar tranen heen.

Joris zag de wijnflessen.

— Drink eerst eens tegen de schrik, juffrouw ! hernam hij.

En hij schonk voor zich zelf ook een romer boordevol in.

— En wat is er nu ? vroeg hij, na een flinke teug.

— De jonker van de Wolvenburg moest me spreken, vertelde juffrouw Larifère. 't Was over land, dat ik bij Volkegem bezit.

— Ha, de nieuwe heer, die hier gevangen heeft gezeten ?

— Ja, maar de schout liet hem los, hij had hem beter naar het schavot gestuurd. Dan was er geen andere kans voor hem geweest, dan mij...

Maar juffrouw Larifère hield plots haar woorden in. Ze vergat haar rol, omdat haar verlangen weer zo fel opklaaide.

En ze verbeterde :

— Dan was er een schurk minder op de wereld. Die kerel kwam dus binnen en ik ben altijd gastvrij... veel te gastvrij.

— Dat is waar, stemde Joris toe.

— Niet voor goede mensen zoals gij. Drink nog eens...

De buurman liet zich geen tweemaal nodigen, ledigde zijn glas en vulde het weer. Hij kende zijn buurvrouw en nam het geval niet zo tragisch op.

— Goede wijn, prees hij.

— Ja... Och, ik beschouwde mijnheer Doolage als een treffelijk man en dan toont men dat men zijn wereld kent. De jonker had een grote reis gemaakt. Dus nodigde ik hem tot het middagmaal. En toen werd hij onwelvoeglijk. Maar ik kan en wil niet meer zeggen... Ik ben een eerbare vrouw en nu zo behandeld worden. Ge hebt mij horen roepen zeker ?

— Ja... En ik schrok er van...

En zeker om zijn ontsteltenis weg te spoelen, nam Joris opnieuw een ferme slok.

— Dus zijt ge getuige...

— Altijd bereid om u te dienen, juffrouw. Ge weet, dat we beste burens zijn. Ge kunt dus op mij rekenen.

— Ik kon mijn eer verdedigen en dan vluchtte de lafaard weg. O, ik door-

zie hem. Onder de invloed van de wijn babbelde de vent te veel en ik heb zo gehoord dat hij omgaat met een roversmeid en zelfs met de bende van Jan De Lichte in betrekking staat.

— Maar beste buurvrouw toch ! Wel, wel, wat ge zegt... ik ben er geheel van verbauwereerd !

Joris schonk zijn glas weer vol.

— Ja, drink tegen de schrik, zei de dame. 't Is wel om er ontdaan van te zijn... Wie kunt ge nu nog vertrouwen.

— Was Kaatje niet thuis ?

— Neen, die moest een boodschap doen, maar ze blijft weg. Zeker weer met een vrijer op gang. Die meiden tegenwoordig !

— Zeg het wel...

— Ze is gek achter een zekere Kobus... 'k Weet niet, hoe ze niet wijzer is... 't Moet een straatslijper zijn...

— Ja, dat vrijen is een plaag. Mijn dochter wil ook aan die gekheid beginnen. Ik heb ze gisteren nog gekastijd. Ik word nog kwaad als ik er aan denk. Zie, ik bibber... en met uw verlof, neem ik er nog een teug voor.

— Ga uw gang, Joris !

— Maar juffrouw, ge moet de schurk van de Wolvenburg aanklagen bij de schout.

— Nog niet... en ik vraag u voorlopig te zwijgen... Ik wacht mijn tijd af en die komt wel. Dus nu nog mondje dicht, Joris.

— O, als ge dat verkiest... ik ben als een graf. Zie, ik beloof het u bij deze dronk. Maar mijn glas is leeg, anders bezegelde ik mijn woorden.

— Vul het...

— Ge zijt wel goed...

En Joris dronk plechtig op zijn stilzwijgendheid.

— Een mens is dus niet veilig in zijn eigen huis, hernam hij. Gelukkig dat ik u hoorde ! Zie, juffrouw Larifère, ge moest trouwen. Ik weet wel, dat gij er veel tegenzin voor hebt, maar alleen is toch maar alleen. En een goede man is een beschermer in huis.

— Een goede man ? Zie, ik doel op

u, ik ken u... maar goede mannen zijn zeldzaam, Joris.

— Dat is waar... volkomen waar. Mijn vrouw mag van geluk spreken. Maar gij zoudt ook wel een goede echtgenoot ontmoeten, als ge wat moeite deed. Niet dat ik wil zeggen, dat gij u moet aanbieden. Ge zijt daarvoor veel te zedig. Maar als ik u helpen mocht...

— Hoe? vroeg de dame gretig en ze keek haar gebuur met fonkelende ogen aan.

Joris merkte het en vervolgde:

— Ik weet een uitmuntende man, een parel...

— Oud of jong?

— Uw leeftijd. Hij is echter niet rijk.

— O, daar zou ik niet naar zien...

— Hij heeft wel wat eigendommen.

Arm is hij ook niet. Maar men moet nogal veel bezitten om in deze beroerde tijd rijk te heten...

— Is hij treffelijk? Daar komt het op aan!

— Een parel zeg ik...

— Waar woont hij?

— Te Volkegem...

— Een boer?

— Neen, neen, een heer, zeer beschaafd, met fijne manieren. Wil ik eens met hem komen... zo over land praten? Ik zal hem natuurlijk niets zeggen... maar ge kunt dan zelve oordelen.

— Ik zal er nog eens over denken.

— Wel ja. Laat er ons vast op drinken!

En toen dat gedaan was, vervolgde Joris vertederd:

— Ge zoudt een gelukkig leven hebben, juffrouw Ursula. Het huwelijk kan een hemel brengen in huis. Man en vrouw dragen samen de zorgen, genieten samen de genoegens, ze gaan op in hun gezin...

— Joris, ge zijt in elk geval mijn getuige. Die zaak met Doolage loopt zo niet af!

— Of ge gelijk hebt! Zulk een vreemde snuiter moet niet denken, hier te Oudenaarde schurkenstreken uit te halen. Wat verbeeldt hij zich? Ontvangen

worden met alle fatsoen en dan uw eer aan te randen.

— Stil... stil... ik bloos weer! Dus ge zwijgt, niet waar?

— Ik zal het nog eens met een dronk bezegelen en ik mag doodvallen als ik babbel.

Maar nogmaals werd er geklopt.

— O, daar zal hij zijn... vol berouw en wroeging! riep juffrouw Larifère met nieuwe hoop.

En vlug liep ze naar de deur.

— Wel, oude doos, spotte Joris.

En vlug moffelde hij een stuk taart en een hoop amandelen in de zak. In de hoek zag hij nog een volle fles wijn staan en die borg hij ook veilig weg. Maar dan schrok hij. Juffrouw Larifère had de deur geopend.

— Bernard! juichte ze in haar sterke verbeeldingskracht.

Maar ze deinsde verschrikt achteruit.

— Waar zit hij? klonk het ruw. Waar hebt ge hem verdoken, gij schandaal van de stad?

— Mijn huisplaag, kermde Joris. Mijn vrouw is weer jaloers en ik breng van alles voor haar mee. O, zo'n stom wijf!

— Maar buurvrouw! stamelde juffrouw Larifère.

— Buurvrouw hier en buurvrouw daar! Omdat gij geen vent kunt krijgen, wilt ge die van een ander afnemen. Het zal bij mij niet waar zijn, eeuwige verliefde konkelaarster.

Joris' echtgenote was tot aan de deur gekomen.

— Wel, bij m'n ziel, 't gaat met wijn, schreeuwde ze. Zie hem daar staan, met zijn konijnenoogjes, met zijn kaken als vuur...

— Maar vrouwtje, wat is er nu? Gij hebt ook horen schreeuwen!

— Ja, en ik zond u naar hier, want ik wilde eens weten naar wie die zotte Larifère nu zat te hengelen. Maar het was een afgesproken teken om u te lokken! O! 't is een schandaal.

— Zwijg toch! De mensen zullen blijven staan!

— Ze mogen... ze moeten dat wijf uitscharminkelen... ze verdient het... En naar huis nu. We zullen het u daar wel inpeperen !

Juffrouw Larifère was wat van haar schrik bekomen en toonde zich zeer verontwaardigd.

— O, ge lastert mij, riep ze nijdig.

— Lasteren ? Als ik hem daar zie, opgeblazen als een os. En gij zijt bij dat wijf aan de vesten geweest, om een minnedrankje hé ?

— Vrouwtje, 't is een misverstand ! beweerde Joris. Kom, zit neer en drink een glas mee. We zullen u eens alles vertellen.

— En die schoft meent dat ik zo onnozel zou zijn, om aan zijn bedrog te helpen, om mij een rad voor de ogen te laten draaien ! spotte de buurvrouw.

— Uw man heeft mij nog zo zijn huwelijk geprezen, zei juffrouw Larifère. Hij roemt over u.

— Niet waar ? stemde Joris haastig toe. Heb ik niet gezegd dat ik zo gelukkig ben en dat gij ook moest trouwen ?

— Gij kunt mij wijs maken wat ge wilt. Maar ge zult mij niet in de doeken draaien ! verzekerde de buurvrouw. En mee nu ! Laat die slet maar gerust.

Ze trok Joris bij de kraag en de man gehoorzaamde gewillig.

Juffrouw Larifère zonk in haar zetel neer.

— O, ik ben het ongelukkigste mens van de wereld ! kloeg ze. Maar Doolage heeft me trouwbeloften gedaan en ik eis hem op. Weigert hij, ha, ik ken zijn geheim. Lotje... die kelder... zijn bezoek hier... mannetje, ge zijt in mijn macht.

En de eenzame dame zat nu bij de haard, nieuwe plannen te maken. Ze zou Doolage niet zo gauw lossen.

DE HINDERLAAG.

BERNARD Doolage was op enige afstand van juffrouw Larifère's huis gaan staan. Alles scheen om hem te draaien.

— Wel, die verliefde engel, mompelde hij woedend. Ze wilde mij houden. En ik zeg, dat ik naar de Wolvenburg wil.

Maar weldra ontuchtterde de felle vrieslucht hem wat.

— Hemel, wat heb ik nu gedaan ? vroeg hij zich af, en hij schrok. De wijn had mij bevangen. Waar staat mijn paard ? Ezel die ik ben...

Hij verzamelde zijn gedachten en herinnerde zich de herberg, het station der diligence.

De avond was reeds gevallen.

— Ik heb mij wat verlaat, dacht hij. En toch wil ik naar de Wolvenburg. Och, ik ben immers goed gewapend. Voor geen tien Jan De Lichtes blijf ik in de stad. Dwaas om me daar op te houden. Dat wijf is gek... stapelgek !

Bernard was nog niet geheel buiten de invloed van de wijn, maar de voorbijgangers zagen toch niets abnormaals aan hem. Na enig zoeken vond hij de herberg, waar zijn paard gestald was.

— Niet meer binnen in het gasthof, mompelde hij en trok recht de stal in.

— Ha, jonker, eindelijk zijt ge daar, zei de knecht van de oude afspanning. Zeker aan een goede tafel gezeten, al zijn er geen betere dan de onze in heel Oudenaarde. Toch hebt ge gesmuld.

— Hoe weet ge dat ? vroeg Bernard wat ongerust.

— O, dat zie ik, jonker, hernam de knecht lachend. Ik ben immers in het vak. Vijf en dertig jaar hier in dienst... het beste huis voor feestmalen... Als ge ooit goed bediend wil worden...

— Ja, dat weet ik, vriend...

— Men moet altijd zijn meester aanbevelen, hé ?

— Zeker... zeker...

— Vooral als die meester goed is ! Vijf en dertig jaar dienst, dat pleit voor de knecht, maar ook voor de meester. Wij hebben al de deftige bruiloftsmalen van de stad en in dat chapiter zult ge toch ook wel eens vallen jonker !

— Dat kan wel...

— 't Is de gang van de wereld hé ?

Eens hebben we een avontuur gehad, jonker. We hadden weer een bruiloftsmaal bereid... en een fijn! De bruid was juffrouw Larifère... ge kent haar zeker niet?

— Neen! loog Bernard.

— Een nog schoon wijf... dame wil ik zeggen, maar ze zit al in de ossenweide, de jaren voorbij! Toch hoopt ze nog op een man. Nu die keer meende ze beet te hebben... een Gentenaar... Maar 's morgens van de huwelijksdag, was hij opeens verdwenen, ze zochten hem te vergeefs... en hij had nog een aardig duitje van de bruid mee...

Onwillekeurig had Doolage geluisterd. Dan zei hij wat ongeduldig:

— Zadel nu mijn paard!

— Vertrekt de jonker nog?

— Zeker!

— Naar de Wolvenburg?

— Ja, natuurlijk...

— Mater is nog een heel eind. En de wegen zijn zo onveilig! Ik zou het de jonker sterk afraden, zich daar nog bij avond te wagen. We hebben hier goede bedden.

— Ik vrees de rovers niet.

— Ge zijt toch gewapend?

— En flink ook!

— Toch zou ik u niet gaarne vergezellen. Jan De Lichte is een stoutmoedige kerel! Wie weet heb ik zijn paard ook al niet gezadeld, zonder het te weten natuurlijk.

— Best mogelijk! Maar vriend, de tijd verloopt en hoe langer ik wacht, hoe donkerder het wordt...

— 't Is waar... Zie, uw paard is gereed. Het heeft flink gegeten en goed gerust. Een prachtig ros, jonker. Het zal u vlug op de Wolvenburg brengen. Hoe gij daar wonen durft! vervolgde de stal knecht, het paard optuigend. Spookt het er niet meer?

— Wel neen...

— Er gingen anders zonderlinge verhalen over. Nu ik woon liever binnen de stad. Maar ja, als allen waren gelijk ik, zou het land woest liggen. Zie zo, jonker, ge kunt vertrekken.

Doolage gaf de man een milde beloning. En toen reed hij weg. Hij zag de toestand rustig in. Nog het gevolg van de wijn.

— Bah... rovers! mompelde hij, toen zijn paard de helling van de Edelareberg besteeg. Wat letten mij die kerels. Ik heb immers de strijd aangeboden met hen. Ha, Jan De Lichte, we zullen eens zien, wie het wint! En La Ruwière, gij schelm, uw rijk zal spoedig ten einde zijn! De worsteling is begonnen.

Maar hoe meer Doolage in de lucht was, hoe nuchterder hij werd. En de vrolijke stemming vervloog.

— O, wat heb ik bij juffrouw Larifère gedaan? mompelde Bernard. Zij is gek. Ja, maar ik schaam me over mijn gedrag! Ik heb me laten kussen en haar gekust... en zij zat op mijn knieën. Ik at en dronk. Ze gaf me opzettelijk veel wijn. Ben ik nu de ernstige heer van de Wolvenburg? Ik ga me te buiten aan wijn, en dat vergeef ik me zelf niet. Als ik zo gemakkelijk te vangen ben, kan er nog veel met mij gebeuren! En dan geloof ik dat ik die juffer aan het uitschelden ben gegaan! Foei... ik schaam me. Dat moest mijn schone eens weten! Ha, wie is zij toch? En wie vergezelt haar? En ze heeft vijanden: La Ruwière en Dutoit. Ik kan haar niet beschermen, want ik weet niet waar zij verblijft.

Zo mijmerend was Doolage reeds de kapel van Kerzelaar voorbij.

Straks kon hij een binnenweg nemen naar het kasteel.

— Nog een eindje op de grote weg, dacht Bernard. Alles is veilig. De mensen overdrijven de toestand. En wat heb ik te vrezen? Jan De Lichte's handlangers zijn mijn spoor kwijt.

Weldra sloeg Bernard een binnenweg in, die hard lag door de vorst. De wind blies er guur. Doolage verlangde naar huis. Toch moest hij om de oneffenheden zijn paard laten stappen. En weer verzonk de jonker in zijn mijmeringen.

Eensklaps schrok hij er uit op.

Hij wilde zijn pistool grijpen, maar

het was te laat. Verscheidene mannen omringden hem. Een hield het paard bij de teugel en anderen trokken de ruiter uit het zadel.

— Geen weerstand of gij zijt er aan, sprak een van de aanvallers.

Bernard herkende de stem van Spitel.

— Wilt ge geld ? vroeg hij.

— Neen, u zelf moeten we hebben en dan hebben we er uw geld bij ! klonk het spottend terug.

— Het is zeker weer op last van La Ruwière ? vroeg Bernard.

— Dat gaat u niet aan... maar nu is er geen Lotje om u te bevrijden. En ge zult uw liefje niet terug zien. Vooruit, mannen !

Doolage werd gebonden en dan op zijn paard gezet. Wanhoop beving hem. Hij begreep dat de kans op redding nu uiterst gering was. De schurken zouden hem beter bewaken dan vroeger.

Waarom had hij de waarschuwing in de wind geslagen ?

— En alles door die vervloekte wijn, zo verweet Bernard zich zelf.

De kerels trokken met hem in het bos.

GEVANGEN.

TOEN de rovers Doolage eindelijk een huis binnen duwden, herkende hij de kroeg. Het was « Het Wolfbos », waar hij eens woorden had gehad met Spitel. Ja, het was dezelfde waardin, die achter de toog stond en nu vroeg :

— Hebt ge hem ?

— Daar zit de sinjeur met gebonden poten, antwoordde Spitel. Bekijk hem maar eens goed, ge zult er niet dikwijls de gelegenheid meer toe hebben. Maar schenk ons een ferm glas brandewijn. 't Is verduiveld koud als ge daar in het bos op zo'n reiziger moet staan wachten ! Ja, ja, de heer van de Wolvenburg heeft zijn troeven uitgespeeld.

— En moet hij nu vannacht verder ? vroeg de herbergierster, die met verbazende vaardigheid een fles hanteerde,

waarvoor de mannen de grootste belangstelling toonden.

— Ja... zijn goede vriend La Ruwière wil hem te Burst hartelijk ontvangen.

— Geen namen ! riep er een.

— Och wat ! De heren kennen elkander. En dan hebben ze te Erpe ook gevraagd de jonker daar met alle eer in te halen. 't Zal er feest zijn !

Bernard sidderde.

Ja, zijn lot zou vreselijk zijn. Hij was in de macht van zijn ergste vijanden, die zijn dood gezworen hadden.

— Waarom heeft hij de kapitein ook uitgedaagd ? vroeg de waardin. Jan De Lichte was hem goed gezind.

— Geen namen ! herhaalde de voorzichtige rover.

— Tut... tut... de jonker zal ze nu niet meer voortvertellen, beweerde Spitel. Er is geen Lotje om hem te verlossen. Zeg Flip, wordt er voor de huifkar gezorgd ?

— Die zal hier seffens zijn, antwoordde de jongeling, die maar een halve neus bezat en ook maar één oor.

Men vertelde in de bende, dat de verdwenen helft van het reukorgaan afgebeten was door een jaloerse vrouw. En wat het linkeroor betrof, dit was aan de schandpaal te Gent gebleven, nadat de beul er een nagel doorgedreven had om de dief aldus ten toon te stellen en het vluchten te beletten. Maar die dief was toch gevlucht, liet eenvoudig zijn afgescheurd oor achter, sprong in de menigte en werd door bewonderaars en bewonderaarsters veilig een straatje ingeloodst, terwijl andere even geestdriftige toeschouwers van dat offer de politie de weg versperden.

En de man met de halve neus en het ene oor was nu een der getrouwste leden van de bende.

— Zeg Spitel, ons eerste werk is volbracht en nu zou ik gaarne ijzers zien, riep een andere oude kennis van Doolage.

Het was Pebbel.

— Wel, gij lelijke scharminkel, vertrouwt ge mij niet? vroeg Spitel nijdig.

— Maar half...

— Zo, maar half? Moet ge u nu al dronken drinken? Kunt ge de morgen niet afwachten?

— Gij zijt zo vergeetachtig, Spitel. Of morgen is er weer een gaatje in uw zak en verliest ge het geld dat ge uitbetalen moet.

— Zeg liever, dat ik een dief ben.

— Dief... dat is ons bedrijf... onze eretitel...

— Met dief bedoel ik een oneerlijke dief, die eigen kameraden bedriegt. Dat doe ik niet.

— O, bedriegen noem ik dat niet, hernam Pebbel. Vergeetachtigheid, een gaatje in uw broek... vrees, dat we te veel zouden drinken, noem het zoals ge wilt, maar ik heb mijn centen verdiend en wil ze tussen mijn vingers voelen.

— Straks als de huifkar er is! beloofde Spitel.

— Maar ons eerste werk is afgelopen. Wij moesten de jonker oppikken en daar zit hij stevig gebonden.

— O, gij lelijke, inhalige vrek! riep Spitel woedend.

— Ik wil mijn centen...

— Ge zult ze krijgen, mijnheer.

— Laat dat mijnheer maar weg! Als ge zo beleefd wordt, vertrouw ik u nog veel minder. Ik heet Pebbel... zo heeft dat wijf toch gezegd, dat me in 't armenhuis altijd afranselde.

— Ja, ge komt uit een armhuis, uit een vagebondsgesticht. Ge toont het nog. Er is weinig werk gemaakt van uw opvoeding!

— Waar zou Jan De Lichte zijn mannen halen als er geen vondelingen-gestichten bestonden... en kastelen? Ik heb mijn moeder nooit gekend... en och, dan heb ik het arm mens ook geen last aangedaan. En als mijn vader een rijke vent was, en ik wist waar hij woonde, ging ik hem de nek omdraaien. Is hij een arme duivel, dan geef ik hem gelijk, dat hij mij ten laste liet van de gemeente. Och, neen, Spitel, ik ben niet

beschaamd over mijn afkomst. Ze hebben mij niet gevraagd, of ik in de wereld wilde komen en ze hebben mij er zonder mijn toelating op gebracht en ik vrees dat ik er de een of andere dag ook zonder mijn toelating weer uitgeholpen word. En ik niet alleen! Mannen als Spitel zijn bezig daarvoor te zorgen.

— Wat durft ge zeggen?

— Ik laat mij niet in de gevangenis te Oudenaarde opsluiten, zoals er met u gebeurd is.

— Ze hebben mij er toch niet kunnen houden!

— Wel ja, bluf daarop! Ge moogt voor de kapitein wel een grote kaars branden... anders pikten de raven u nu misschien al het laatste vlees van uw karkas, aan de galg buiten Oudenaarde.

— Maak toch geen ruzie! riep de man met de halve neus en het éne oor. Wat moet er daar van voortkomen?

— Laat hij dan mijn centen geven!

— Hij betaalt ons straks immers allemaal. Waar ge nu zo over zaagt. Ik ben er heel gerust op.

— Ja, en Pebbel zal ook wachten, verklaarde Spitel.

Op dat ogenblik kwam er uit de zijkamer een meisje. Ze stond daar onbeschaamd, half gekleed. Haar lokken hingen los over de rug.

Doolage herkende dadelijk Mariette, die bij hem in de gevangenis te Oudenaarde had gezeten.

— Ge laat een mens nog niet rustig slapen, zei de deerne. Is me dat een la-waai! Ik heb mijn rust gisteren toch wel verdiend. Als ge een hele dag op bespieding zijt! Maar het wild is gevangen, zie ik. Jammer dat zo'n knappe jongen zou moeten sterven!

Ze liep naar Doolage en gaf hem een kus.

— Ge weet, dat ik nog een beetje verliefd ben op u, hernam ze. Laat u toch niet van de wereld jagen! Kom in dienst van de kapitein. Ge zult gauw luitenant worden. En wij hebben zo'n

vrolijk leventje met elkaar. Dat kunt ge u niet indenken, lieve jongen.

Ze zoende Bernard weer, die haar niet afweren kon.

— Spitel, laat gij dat gebeuren ? klonk het.

— Spitel ? spotte Mariette. Die heeft over mij niets te zeggen. Bazin, geef mij een druppel ... Spitel mag betalen.

— Ik betaal niet ! verzekerde de rover.

— Dan doe ik het ! riep de man met de halve neus en het éne oor.

— Dank u... gij zijt te lelijk ! hoonde Mariette.

Een luid gelach klonk.

— Mannen, ik woon aan de weg ! Maak niet zo'n leven ! vermaande de bazin. Denk er aan !

— O, de posten staan uit en wie het in de kop krijgt nu langs hier te komen, verhuist naar de andere wereld ! zei iemand geruststellend. Bovendien durft de schout van Oudenaarde zich niet meer roeren en de andere held die de bende ging uitroeien zit daar op zijn arm ziltje te peinzen. Hij gaat van de wereld.

De jongeling met de halve neus was Mariette aan het uitschelden, maar deze ledigde kalm de borrel, die Spitel dan toch betaalde. De deerne zette dan haar duim aan de neus, spreidde de andere vingers uit en riep tot de verminkte :

— Dat kunt ge me niet nadoen hé, met uw geschonden gevel ! Ezel, om een lief te nemen dat u beten gaf in plaats van kussen !

— Ga u liever kleden, schandaal ! riep de jonkman woedend.

— Zit ik hier niet schoon genoeg ? Bij Spitel loopt de liefde de ogen uit. En moest Jan De Lichte me zo zien, hij maakte me koningin der bende... Kijk, zelfs de arme jonker bewondert me nog in plaats van zijn laatste gebeden te zeggen.

Doolage sprak geen woord. Hij had alle hoop laten varen. De gesprekken bewezen hem weer in welk gezelschap hij verkeerde.

— Maar ik gedroeg me ook gemeen bij juffrouw Larifère, zo verweet hij zich zelf. Ha, ik moet er zwaar voor boeten.

De buitendeur ging open en een man trad binnen, gehuld in een wijde mantel. Hij droeg een zweep in de hand, wees daarmee naar de fles en zei :

— Eerst een hartverwarmer en dan op weg, jongens !

— Is de kar er ? vroeg Spitel.

— Denkt ge misschien dat ik dit gebonden kalf op mijn rug naar Burst ga dragen ? zei hij spottend, wijzend naar Doolage.

— En het geld ? riep Pebbel.

— Vervloekte zaag, begint ge weer ? Dook geef hem eens een djak met uw zweep ! zei Spitel.

Maar de voerman kittelde daarmee Mariette in de hals en vroeg haar op guitige toon :

— Rijdt ge mee ? Ge moogt onder mijn mantel schuilen tegen de koude. Ge zult er warm zitten.

— Om een pot kokend water over mijn kop te krijgen van uw lelijk wijf hé ? Ha, nu heeft Dook veel praat... maar thuis kruipt hij in het verste hoekje.

— 't Is waar... ik heb een dragonder van een huisplaaq, bekende de voerman. Ik zal ze nog eens ophangen, het serpent.

En hij spuwde verachtelijk op de grond.

— Ophangen of vergeven, hernam hij. Dan drinken wij allen op haar gezondheid op haar graf, jongens... en op mijn kosten ! Maar nu moeten we voort ! Langs de binnenwegen is het een hele reis. Spitel hebt gij de voorwacht samengesteld ?

— Ja... ieder kent zijn werk.

— Maar eerst centen ! riepen nu ook anderen.

— Zoniet, drinkt hij ze morgen allemaal op ! verzekerde Pebbel.

Spitel zuchtte, maar haalde dan toch een beurs uit. Driftig verdrongen de kerels zich om hem. De ogen blonken van

begerigheid en het gerammel der muntstukken leek deze ellendelingen wel zoete muziek.

Het handgeld werd uitbetaald en voor het vertrek kreeg de waardin het nog druk om allen drank te bestellen.

— La Ruwière's bloedgeld voor mij, dacht Doolage. En die man is van adel.

Weer trad iemand binnen. Het was een der schildwachten.

— Ik zou nu voor de duivel maar rap vertrekken, zei hij nors. De molenaar hier uit de buurt spookt rond!

— En weet hij iets? vroeg Spitel ontsteld.

— Nu niet meer...

— Hoe, nu niet meer?

— Wel, wij hebben hem opgeknoopt aan een der wieken van zijn molen en die omhoog gedraaid. Ze zullen hem morgen van ver zien blinken! Nu vond ik hem dicht bij de herberg... hij lag als een kat op de loer. Maar we gaven hem de tijd niet meer om zich lang te berouwen over zijn brutale streken! En nu hangt hij, jongens... en hoog. Hij zal in de vrieslucht wel drogen.

— Goed gedaan! zei Spitel. Hij was een valsaard. Ik had er een slecht oog op.

Ondanks zijn eigen lot ontstelde Doolage toch geweldig van die cinische mededeling. Hij begreep, dat het de molenaar was, die hem eens verklapt had.

— Een der weinigen uit de streek, die niet laf was, dacht de gevangene. Nu, zijn lot moet wel anderen afschrikken.

Maar was die boodschap niet de voorstelling van hetgeen hem zelf te wachten stond?

Spitel maande nu ook tot spoed aan. Drie mannen grepen Doolage op en wierpen hem achter in de kar, die met een wijte overdekt was.

— Wacht even, ik ga ook mee, zei Mariette. Als die molenaar voor alleman te kijk hangt, komen morgen misschien de soldaten van de schout hier. En dat lelijk notenkrakertje moet mij niet terug zien in zijn stadhuis. Hij kent

me. Een ogenblik, ik ben seffens gekleed!

Ze was spoedig terug en nam plaats tussen de voerman en Spitel op de voorbank. Enige der anderen stapten al heen om de weg te verkennen. Ze hadden Doolage's paard meegeleid.

— Dus we weten het, zei Spitel. Als er een sein gegeven wordt... de jonker vermoorden en wij vluchten heen en laten de kar met het lijk in de steek.

Doolage verstond duidelijk die vreselijke woorden. Och, was het dan nog niet beter maar dadelijk afgemaakt te worden dan eerst te moeten lijden onder de handen van La Ruwière en Jan De Lichte? Zou de klok van de Wolvenburg dan toch gelijk hebben? Sterven... en nog zo jong zijn... nu het leven hem toelachte, nu hij rijk was, een kasteel bezat met flinke inkomsten... Nu hij beminde ook!

En stil lag Bernard te schreien daar achter in het voertuig.

TOCH LIEFDE.

DE kar schokte over een ellendige binnenweg voort. Doolage werd soms heen en weer geslingerd, als een der wielen in de hard bevroren wagensporen zonk. Hij lag daar nog stevig met de armen gebonden.

O, hij was nu dicht bij de Wolvenburg! Moesten zijn vrienden het weten! Zouden ze niet ongerust zijn over zijn lang uitblijven? Renatus had immers gezegd, dat de jonker volgen zou.

— Of — en Doolage schrok weer — zouden Renatus en Lotje ook in een hinderlaag gevallen zijn?

— Neen, zei Bernard bij zich zelf, want dan had ik het uit de gesprekken wel gehoord en vast zouden ze dan ook samen met mij vervoerd worden!

Maar als ze hem zochten, zou het op de grote baan zijn en niet hier.

— Och, ik ben verloren... laat ik geen hoop meer voeden! dacht hij somber. De klok krijgt gelijk...

En toch bad hij om verlossing, riep

hij in zijn nood God aan en Sinte Amelberga, de patrones van Mater, de beschermelinghe immers van het slot.

De kar hield stil.

— Wat is er ? vroeg Spitel plots achterdochtig. Hoort gij iets ?

Bernard huiverde. O, als het sein gegeven werd, was zijn lot beslist.

— Ik heb mijn mes gereed, moet ik toesteken ? fluisterde Spitel.

— Neen, neen... ik meende dat ik iets hoorde. Het was verbeelding. 't Is de wind.

— Och, de soldaten wagen zich niet buiten de steden of dorpen, verzekerde Spitel. Dutoit, de Franse kommandant van Aalst, is een bluffer, maar een grote lafaard.

— En een meisjeszot, voegde Mariette er bij. Ik heb de kapitein voorgesteld eens een avondje bij die Dutoit door te brengen en hem te vergeven met wijn, maar Jan De Lichte wilde er niet van weten.

— Natuurlijk niet, zei Spitel. Dat is ook het stomste wat ge zoudt kunnen doen.

— Omdat gij jaloers zijt !

— Neen, maar als de kommandant vermoord werd, kregen wij een detachement soldaten op de hals. Zo we burgers en boeren lastig vallen, roert het Franse leger niet, maar moest er iets met een officier gebeuren, dan zou er wraak genomen worden. En de soldaten achter ons... ik bedoel niet die oude, afgeleefde krabbelaars, maar een regiment jonge gasten, dan zou het rap amen en uit zijn met de bende ! Laat Dutoit maar achter de meisjes lopen. Hij vermaakt er zich mee en hindert ons dan niet...

Doolage was het nu geheel met Spitel eens. Van Dutoit moest hij geen redding verwachten.

— De jonker van de Wolvenburg, die daar achter ons ligt, was ook om hulp gegaan bij Dutoit, vervolgde de schelm. Maar de officier trok niet mee naar Erpe. Die uil van de Wolvenburg meende, dat hij te Erpe de bende over-

wonnen had. Morgen gaan we Lotje halen en dan zullen we die twee te Erpe laten trouwen. En een vrolijke bruiloft zal het zijn.

— Ja, daar wil ik bij wezen, beweerde Mariette.

— Niet te luid spreken, vermaande de voerman.

— Och kom, 's avonds blijft ieder thuis en de veldwachters en baljuws geven daarbij het voorbeeld. Jan De Lichte is, zodra het donker wordt, meester in Vlaanderen.

— Jawel... jawel... maar ge kunt toch nooit weten, hield de voerman vol. Zie, we zitten hier nu met drie... en ik kan een tukje doen. Vrij samen, maar vrij niet zo, dat ge het sein niet hoort, als het gegeven moest worden. Spitel, neem de leidsels, ge kent de weg ; trek niet hard, want anders valt het paard nog omver...

Dook zakte nu wat zijwaarts en het volgend ogenblik ronkte hij al. Mariette vleide zich dicht tegen Spitel. Doolage hoorde hen fluisteren. O, zo hij nu maar los was, zo hij zijn handen kon bevrijden, om dan het verliefde paar van achteren aan te vallen ! Doch er was geen denken aan.

De kar sjokte verder... en maakte vrij veel gerucht op de bevroren klonten aarde.

Eensklaps voelde Bernard een koude luchtstroom, die van de achterzijde kwam. Een stem fluisterde tevens :

— Geen woord... ik verlos u... houd u stil !

Tegelijk sneed men zijn banden door en iemand trok hem achterwaarts uit de kar. Die persoon had dus stil het achterberd verwijderd. 't Was een stout stuk, maar het lukte.

— Kom in het kreupelhout, fluisterde de geheimzinnige verschijning.

Doolage was stram en stijf, maar kroop in het struikgewas met inspanning van al zijn krachten.

— O, wie zijt gij ? vroeg hij zacht.

— Een vriendin...

— Grote hemel, gij weer ?

En nu herkende hij aan de stem de jonkvrouw van Aalst, de reddende engel, die als de Voorzienigheid over hem scheen te waken.

— Stil, stil, waarschuwde de jonkvrouw. We zijn nog niet veilig... kunt gij recht staan? Dan maken we, dat we weg komen!

— Ik moet! Als ze mij grijpen zullen ze u ook doden. Ja, ik moet!

Hij spande weer al zijn krachten in en eerst moeilijk, dan beter toch, kon Doolage zich bewegen. En het was ook het bewustzijn van redding, de zucht naar het leven, het gevoel dat hetgeen onmogelijk scheen, nu volbracht was, wat hem al spoedig flink te been hielp.

— De Wolvenburg kan niet ver zijn, sprak Bernard.

— Neen! Kom mee, ik ken de weg.

— Maar te Aalst hebt ge mij gezegd dat ge de Wolvenburg niet wist staan.

— Te Aalst! Wanneer?

— Zijt gij de jonkvrouw, die ik lief heb, of hebt gij een dubbelgangster?

— Geen vragen nu! Denk aan uw veiligheid; als ze uw vlucht ontdekken, zijn we verloren. Spreek dus niet en kom dus mee!

En het volgend ogenblik hernam de jonkvrouw ontsteld:

— O, ze weten het al! Hoor ze roepen en tieren. We moeten op onze hoede zijn.

En ja, dichtbij klonken stemmen.

— Kom! drong de jonkvrouw aan. En wees kalm! Ik zal u redden. 't Is uit liefde dat ik handel.

Maar ze scheen dadelijk te schrikken van haar bekentenis, want ze liet er op volgen:

— Uit naastenliefde, uit zucht om die slechte kerels te weerstaan, om de bandieten te bestrijden.

Toch nam ze Bernard bij de hand en leidde hem mee door de dreef...

Toen ze dicht bij het kasteel waren, zei Doolage:

— Een vraag toch. Zijt gij de dame uit Aalst of niet? Antwoord me openhartig.

— Waarom moet ge dat weten?

— O, antwoord mij! Ik smeeek het u.

— Welnu ja... ik ben die dame! sprak ze na enig aarzelen. Ik kan het niet langer verbergen.

— En ge hebt me gezegd, dat ge uit liefde handelt.

— Uit naastenliefde...

— O, waarom mag ik u niet kennen... geheel kennen?

— Waartoe? Ge hebt genoeg gezelschap aan juffrouw Larifère te Oudenaarde.

Het klonk wat bitter en Bernard schrok.

— Gij weet, dat ik daar geweest ben? vroeg hij onthutst.

— Ge hebt reeds ondervonden dat ik veel onderzoek.

— Maar wie zijt ge dan? Te Aalst zegde gij, dat ge de Wolvenburg niet kende.

— Ik kan er vandaag naar geïnformeerd hebben. Maar zwijg nu, we zijn nog niet veilig. Kom mee, pas binnen het kasteel is het gevaar geweken.

— En daar zult ge mij alles vertellen! dacht Doolage. Ik moet weten wie ge zijt en of ge een dubbelgangster hebt.

Ja, de vlucht was ontdekt.

Pas was Bernard uit de wagen of Mariette, op de voorbank, klaagde:

— Brrr... wat is het koud in mijn rug! Hoe komt dat toch?

— Ik voel ook een vervloekte trek, mompelde Spitel. Zou de wijte van achter losgeschoten zijn?

— Dan moet ge ze weer vastbinden, want de wind vliegt door mijn ribbenkas en het is om een ziekte op te doen.

Spitel bracht het paard tot staan. De voerman schoot wakker en vroeg:

— Zijn we er al?

— Wel neen, maar de wijte is losgeraakt en het trekt hier als in de schouw van de hel.

— De wijte los! Ja, ik voel het ook, bevestigde Dook. O, welk een oud kraam!

Hij sprong van de voorbank en ging kijken.

— Alle duivels... het achterberd is er afgevallen, zei hij verstoord.

En ontsteld liet hij er op volgen :

— En de gevangene is er uitgegleden.

— Ge liegt ! schreeuwde Spitel.

Onder de bank stond een lantaarn, die met een zeildoek overdekt was, omdat men liever niet door licht de aandacht wilde wekken. Maar toch had men de lantaarn brandend gehouden, ten einde ze in geval van nood dadelijk bij de hand te hebben. Spitel lichtte dus bij.

— Ja, ik mag gebrandmerkt worden als de jonker niet weg is ! riep hij verschrikt uit.

— Weg ? Maar hij moet ergens liggen, want met zijn banden kan hij niet ver geraken ! meende Dook.

En de voerman wilde verklaren, hoe alles toegegaan was : het berd viel af, de gevangene gleeed naar buiten en door het geschok van de kar had men niets gehoord. Maar Spitel onderbrak hem met de liefelijke woorden :

— Ezel, zorg dan ook, dat uw vuilniskar in orde is ! Ge wordt voor uw werk betaald.

— Hadt ge zo niet zitten vrijen !

— Ja, dat moet ge mij verwijten, luie slaapzak !

— Maar haal de jonker terug in plaats van zo te kijken ! ried Mariette aan. Hij kan immers niet weg. Toe, haast u, want de arme bloed zou wel bevrozen.

— Hel en duivel, hij is de gaten uit ! bulderde Spitel. Zijn banden zijn doorsneden, hier liggen stukken van het touw.

Hij slingerde er Dook een in het gezicht en raasde voort :

— Met uw oud kraam van een kar, men heeft van achter het berd weggenomen en zo die loeder verlost ! En ga hem nu maar zoeken !

— En gij hebt dat niet gehoord ! riep Dook terug. Natuurlijk niet... ge

luisterde maar naar uw lief ! De kapietein zal tevreden zijn.

— En u slaat hij misschien bont en blauw, omdat ge achter uw paard zat te ronken, oud scharminkel !

— Maar roept liever de anderen ! zei Mariette. En laat het bos doorzoeken.

Spitel floot op een bijzondere wijze. En spoedig kwam de voorwacht en het leken als schimmen die uit het duister kropen.

Het nieuws wekte eerst algemene ontsteltenis. Toen maakten de voorlopers Spitel en Dook uit voor lafaards.

— 't Gaat altijd slecht als er een wijf bij is, zei de jonge man met de halve neus en het éne oor.

— En gij zoudt het zeker gehoord hebben met die ene ezelslap aan uw waterhoofd, of het geroken hebben met dat tuitje boven uw wijde mond ! riep Mariette terug. Gij held, ge laat u bijten van een vrouw !

Er moest echter gehandeld worden.

— Als de politie maar niet op ons loert, zei er een.

— Zotheid ! Wie durft er nog buiten komen, sedert we de dienaren van de schout te kijk gelegd hebben op de openbare weg ? vroeg Spitel. We moeten naar de Wolvenburg... daar kunnen we het wild nog knippen. Met zijn stijve benen zal de kerel niet ver lopen en als zijn vrienden hem dragen, duurt het nog langer. Wapens gereed en als ge Doolage niet levend pakken kunt, schiet hem dan neer !

Door dit alles echter hadden ze veel tijd verloren. En nu zouden ze nog overleggen, welke richting ze moesten inslaan.

Twee mannen en Mariette bleven bij de kar en Doolage's paard. Spitel leidde de overigen...

VEILIG BINNEN.

D OOLAGE en zijn beschermster bereikten de Wolvenburg. Luid riep de jonker nu om binnen gelaten te worden. 't Was een ogenblik van bang wachten. Plots konden de vijanden door

het geluid van de stem opdagen. En men had hem al zijn wapens ontnomen.

— Wie daar ? klonk het echter dadelijk terug.

— Sander, ik ben het... uw meester. Rap, laat ons binnen.

— Als het maar geen rovers zijn ! zo hoorde Doolage Renatus benauwelijk klagen.

— Zwijg, Renatus, gebood de jonker.

— Ik ben er al ! schreeuwde Sander terug.

Vreugde laaide bij Doolage op. Niet alleen om zijn bevrijding, zijn redding, maar nu zou die geliefde dame zijn gast zijn. Het geheim werd opgeheven.

— We zijn veilig, sprak hij, wat achterwaarts tredend en zich omkerend.

Maar Doolage ontstelde geweldig. De jonkvrouw was plotseling verdwenen.

— O, waar zijt ge ? Kom mee ! smeekte hij luid. Als ze u vinden, zullen ze u vermoorden.

Maar hij kreeg geen antwoord en zag niet het minste spoor van zijn redster.

Sander sprong naar voren.

— Hier ben ik, zei hij. Is er onraad ?

— O, waar is zij ?

— Wie ?

— De dame ! Ik moet haar vinden, ze kan niet alleen door het bos dwalen. Alleen ga ik niet binnen.

— Was er iemand bij u ? vroeg Sander, verbaasd door dit talmen, na de aanmaning tot spoed.

— Ja... een dame, zeg ik u, ze heeft me gered !

— En waar is ze dan gebleven ?

— Wist ik dat maar !

— Door rovers gevangen genomen ?

— Neen... dat kan niet... weggelopen, maar ze waagt haar leven.

Plots klonk een schot en een kogel floot Doolage boven het hoofd.

— Daar zijn de bandieten ! riep Bernard en gevolgd door Sander sprong hij vlug binnen.

Brug en poort werden verzekerd. Nog meer schoten knalden.

— We zullen terug schieten, besloot Sander.

— O, doe dat niet, ze zullen kwaad worden en binnendringen ! kermde Renatus. Niet dat ik benauwd ben... ik ben wel alleen met Lotje van Ouden-aarde gekomen. En ik trotseerde alzo de rovers en ik kreeg nog een kwaad gezicht van Elsje die haar jaloezie niet kon verduiken.

— Babbel nu niet ! snauwde Doolage. Hemel, wat een avond ! Och, neen, Sander, we behoeven niet meer te schieten. Dat is verloren moeite.

Buiten bleef het inderdaad stil.

— De schurken zullen nu wel aftrekken ! hernam Bernard.

Hij vertelde zijn wedervaren.

— Dat had mij ook kunnen overkomen, beweerde Renatus. Ik had immers Lotje bij mij !

— En waar is ze nu ?

— Ze slaapt al. Ze was doodop van vermoeidheid, het arme kind.

— Ja, ik heb haar te bed gelegd, vertelde Elsje. Mag ze hier blijven ?

— Voorlopig toch...

— Ik heb innig medelijden met haar. Ze is zo ongelukkig. Ze heeft zoveel ge-weend. Ze is in haar hart braaf.

— Ik ben blij, dat ge er zo over denkt, zei Bernard.

— Maar mij bekeekt ge lelijk, bromde Renatus.

— Omdat ge gekheid stond te maken, terwijl ze zo bedroefd was, zei Elsje.

Sander vertelde nu, wat er met de buit uit de kelder gebeurd was, maar Doolage wilde alleen zijn. Zijn hart was vervuld met innige gevoelens voor de onbekende dame. Zou hij nooit het geheim kennen ? Ze had nu aan de poort van zijn kasteel gestaan en zelfs bekend, dat ze uit liefde handelde. Waarom dan toch ontvluchtte ze hem ?

Dan dacht Bernard met wroeging aan zijn gedrag jegens juffrouw Larifère. Hij schaamde zich. En die onbekende dame wist, dat hij daar geweest was. Wat moest ze van hem denken ? Ze hield hem zeker voor een lichtmis, met wie ze 's nachts niet onder hetzelfde dak wilde vertoeven...